

R O M Â N I A

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI

SECȚIA A III-A CIVILA ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

Dosar nr. XXXXXXXXXXXX (XXXXXXXXXX)

DECIZIA CIVILĂ NR. 671A

Ședința publică de la data de 06 iulie 2020

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de **apelanții reclamânți** Ș_____ A_____ și Ș_____ M_____, împotriva sentinței civile nr. 955/09.05.2019, pronunțate de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă, în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu **intimatul pârât** S_____ R_____ **PRIN M_____ FINANȚELOR P_____**.

Cauza are ca *obiect* – *acțiune în răspundere delictuală*.

Dezbaterile asupra apelului au avut loc în ședința publică din 18.06.2020 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie. Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 din Codul de procedură civilă, Curtea a amânat pronunțarea succesiv la datele de 02.07.2020, respectiv 06.07.2020 și a decis următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a III – a Civilă, sub nr. XXXXXXXXXXXX, reclamânții A_____ Ș_____ și M_____ Ș_____ au formulat acțiune în răspundere civilă delictuală în contradictoriu cu S_____ R_____ prin M_____ Finanțelor P_____, prin care a solicitat să se dispună obligarea acestuia la plata sumei de 200.000 euro (câte 100,000 euro pentru fiecare reclamant) prin echivalent în lei la cursul BNR din ziua plății, reprezentând daune morale și dobânda legală până la data plății efective și la cheltuielile de judecată aferente.

În **motivarea acțiunii** reclamânții au arătat că în urma autorizării în mod nelegal a măsurilor de supraveghere tehnică (interceptarea comunicațiilor, supraveghere video-audio sau prin fotografiere, în mediul ambiental în spații p_____, localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice) dispuse cu privire la persoana lor a fost încălcat dreptul lor fundamental la respectarea vieții private și de familie, prevăzut de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de art. 26 din Constituția României, aceste aspecte fiind de natură a le îndreptăți la obținerea unei satisfacții proporționale cu prejudiciul suferit.

Astfel, la datele de 16. 10.2015 și respectiv de 23.10.2015, au fost informați de către procurorul șef al Serviciului teritorial B_____ din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, cu privire la faptul că în perioada 31.08.2015 - 02.09.2015 xxxxxxxxxxxxxxxx15 comunicațiile telefonice pe care le-a realizat au fost interceptate în baza mandatului de supraveghere tehnică nr. 1347/UP/31.08.2015 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 49/2015.

Deși a solicitat parchetului o copie a încheierii judecătorului de drepturi și libertăți (prevăzută de art. 140 alin. 4 din Codul de procedura penală) prin care s-a dispus luarea măsurilor de supraveghere tehnică (A _____ § _____), nu i-a fost comunicat actul respectiv, cu motivarea că doar părțile, subiecții procesuali principali și avocații acestora au dreptul de a solicita consultarea dosarului pe parcursul procesului penal.

Ulterior, la data de 20. 11 . 2015 și doar ca urmare a cererii formulate în scris, procurorul i-a comunicat faptul că și comunicațiile realizate de la celălalt post telefonic pe care îl utilizează, au fost interceptate; în baza mandatului de supraveghere tehnică n r. 1348/UP/3 1.08.2015 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.49/2015, prin încheierea de ședință nr. 287/31.08.2015.

La data de 29,12,2015 a formulat (A _____ § _____) contestație împotriva încheierii pronunțate de un judecător de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul căreia au fost emise mandatele de supraveghere tehnică nr. 1347/UP/31.08.2015 și nr. 1348/UP/31.08.2015. Cauza a fost înregistrată sub nr. XXXXXXXXXXXXX. Ulterior, contestația formulată de M _____ § _____ a fost reunită la cauza anterior menționată.

Prin încheierea din 26 aprilie 2016, pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție, cu ocazia soluționării, în complet de divergență, a contestațiilor formulate împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală prin care s-au autorizat măsuri de supraveghere tehnică constând în interceptarea comunicațiilor, supraveghere video, audio sau prin fotografiere, în mediul ambiental în spații p _____, localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice pentru o perioadă de 30 de zile, începând cu 31 august 2015 și până la 29 septembrie 2015,

Prin decizia nr. 244/2017, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea, de inculpat, este neconstituțională.

Ulterior, prin încheierea nr. 62/C din 17.10.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală a respins excepțiile de inadmisibilitate a contestațiilor petenților § _____ A _____ și § _____ M _____; a admis contestațiile formulate de petenții Serbau A _____ și § _____ M _____ împotriva încheierii de ședința nr. 287/31.08.2015 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr. 49/2015; a desființat în parte încheierea atacată și rejudecând a respins cererea formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția națională Anticorupție Serviciul Teritorial B _____, în dosarul 77/P/2015, în ceea ce-i privește pe numiții § _____ A _____ și § _____ M _____; a dispus distrugerea probelor obținute în temeiul măsurilor de supraveghere tehnică autorizate.

Justificarea obținerii unei reparații corespunzătoare ca urmare a încălcării dreptului constituțional la viață privată, rezultă expres din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 244/2017 (par. 56), (par. 59) (par. 63), (par. 67), (par. 70), (par. 71), (par. 72). Din cele reținute de Curtea Constituțională rezulta, fără echivoc, că în cazul în care se constata nelegalitatea măsurilor de supraveghere tehnică printr-o hotărâre judecătorească, persoanele supuse acestor măsuri au dreptul la o reparație corespunzătoare a prejudiciului suferit.

Concluzia anterioară se desprinde și din analiza practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, hotărârea din 1 iulie 2008, pronunțată în Cauza Liberty și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, par. 56, hotărârea din 4 mai 2000 pronunțată în cauza R _____ împotriva României,

cauza B _____ împotriva României, cauza P _____ împotriva României, hotărârea nr. 3/2015 pronunțată în cauza P _____ împotriva României, hotărârea pronunțată în cauza B _____ împotriva României.

Dreptul de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a autorizării măsurilor de supraveghere tehnică cu privire la persoana reclamantului rezultă fără echivoc și din considerentele hotărârii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia pronunțării asupra legalității acestor măsuri, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de acordare a daunelor morale.

Cu privire la acest aspect, instanța supremă a reținut că, deși problema despăgubirilor pentru ingerința suferită este abordată în decizia instanței de contencios constituțional, aceasta cerere nu este admisibilă în acel cadru procesual. Astfel, „în lipsa intervenției legiuitorului pentru a pune de acord dispozițiile procedurale cu decizia Curții Constituționale nr. 244 din 6 aprilie 2017. Înalta Curte a apreciat că mijlocul procedural care permite efectuarea analizei la care se referă Curtea este cel al căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care măsura a fost dispusă, acesta fiind în prezent cadrul legal în care pot fi controlate măsurile procesuale. Or, în mod evident, în procedura contestației împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți nu se poate soluționa și o cerere de despăgubiri civile, competența de a se pronunța asupra acesteia aparținând exclusiv instanței civile”.

Răspunderea civilă delictuală în dreptul intern în raport de decizia Curții Constituționale nr. 244/2017 și practica Curții Europene a Drepturilor Omului și având în vedere existența unei hotărâri judecătorești definitive prin care a fost constatată nelegalitatea măsurilor de supraveghere tehnică dispuse cu privire la reclamantul în dosarul nr.49/2015, pentru obținerea unei reparații corespunzătoare constând în despăgubiri pentru ingerința suferită, este necesară promovarea unei acțiuni civile delictuale împotriva statului.

Aceasta este reglementată de Codul civil, la art.1349 alin. (1) și (3) stabilindu-se următoarele: „Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului îi impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. În cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligată să repare prejudiciul cauzat de fapta altuia, de lucrurile ori animalele aflate sub paza sa, precum și de ruina edificiului. ”

Condiția existenței faptei ilicite este întrunită prin faptul că S _____, prin autoritatea judecătorească, a încălcat dreptul fundamental al reclamantului la viața privată, consacrat prin art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de art. 26 din Constituția României, atunci când a autorizat măsurile de supraveghere tehnică și pe cale de consecință interceptarea convorbirilor telefonice purtate de reclamant.

Această încălcare a fost constatată definitiv prin încheierea nr. 62/C din 1.7.10.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală.

Instanța a avut în vedere că la momentul autorizării măsurilor de supraveghere tehnică de către judecător „este necesar ca în cauză să existe suficiente date, informații care să creeze o suspiciune rezonabilă fie cu privire la săvârșirea, fie la pregătirea unei infracțiuni din cele prevăzute expres în alin. 2 al art 139 C .proc.pen.

Cea de-a doua condiție impune existența unei proporționalități între ingerința adusă vieții private a persoanei și interesul general protejat, valoarea apărută trebuind să fie cel puțin egală cu dreptul sau libertatea fundamentală încălcată. Sub acest aspect, verificarea se face raportat la criteriile alternative expres prevăzute, respectiv: particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii,

Ultima cerință prevăzută în art. 139 alin. 1 lit. e C.proc.pen, se referă la caracterul subsidiar al procedurii probatoriu și presupune ca supravegherea tehnică să fie singura modalitate sau singura

modalitate rezonabilă de obținere a probelor necesare stabilirii adevărului, legiuitorul prezumând că această condiție este realizată și în situația în care există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare. "

Pornind de la aceste considerații teoretice, Înalta Curte a verificat în ce măsură datele existente în cauză, invocate de către M_____ Public și reținute de judecătorul fondului., puteau fi circumscrise unei suspiciuni rezonabile cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni de corupție de către reclamantul , proporționalitatea măsurii și necesitatea acesteia, din perspectiva imposibilității obținerii probelor în alt mod sau a obținerii lor cu dificultăți deosebite care ar fi prejudiciat ancheta.

Instanța a reținut că „chiar și în condițiile în care s-ar fi ajuns la concluzia judecătorului de drepturi și libertăți, respectiv a îndeplinirii dispozițiilor art. 139 lit. a C.proc.pen., nu se justifică încuviințarea cererii din perspectiva art. 139 lit. c C.proc.pen., probe privind posibila implicare a petenților Serb A_____ și Ș_____ M_____ putând fi obținute și în alt mod, fără nici un fel de dificultăți pentru ancheta".

Dr ept urmare, având în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat ca în cauza nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul de procedura penală pentru a se putea autoriza supravegherea tehnică în ceea ce-i privește pe reclamantul, existența condiției privind fapta ilicită este evidentă.

Condiția existenței prejudiciului: producerea prejudiciului rezultă implicit, atât din considerentele deciziei Curții Constituționale și ale încheierii Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și din practica Curții Europene a Drepturilor Omului, reținându-se fără echivoc că măsurile de supraveghere tehnică constituie o ingerință în viața privată a persoanelor supuse acestor măsuri.

Atunci când se constată în mod definitiv, printr-o hotărâre judecătorească, faptul că această ingerință a fost ilegală, dispusă cu încălcarea dispozițiilor din Codul de procedură penală, persoanele ce au făcut obiectul acestor măsuri au suferit fără îndoială un prejudiciu moral semnificativ, ingerința în viața privată în aceste condiții constituind practic un abuz.

Totodată, prin aceeași măsură de supraveghere ne-a fost afectată și reputația profesională, date fiind calitatea de judecător la Curtea de Apel B_____ pentru ambii reclamantul iar pentru A_____ Ș_____ și calitatea de membru ales - la acel moment al Consiliului Superior al Magistraturii. Suspiciunile care au planat în mod cu totul nejustificat asupra lor că în acea perioadă i- au afectat puternic, fiind cunoscuți în societate și în mediul profesional ca oameni onești și integri. Are o vechime de 20 de ani în magistratură, timp în care conduita lor a respectat toate standardele profesiei și consideră că este profund nedrept să fire vizați de astfel de măsuri dispuse cu extrem de mare ușurința și cu nesocotirea dispozițiilor legale în materie.

În comunicatul de presă publicat pe site-ul www.pna.ro la data de 15.10.2015 se arată, printr e altele următoarele: „Pentru a obține achitarea sa în apelul ce se judecă de Curtea de Apel B_____, după o condamnare de 7 ani închisoare, pronunțată de Judecătoria B_____, inculpatul Ș_____ I_____ T_____ a căutat diverse persoane, avocați sau persoane neimplicate direct în justiție, pentru ..aranjarea" procesului, în schimb fiind dispus să plătească sume importante de bani.

Prin intermediul suspectului M_____ L_____ D_____ (fugit: din țară pentru a scăpa de executarea unei pedepse cu închisoarea) și ai soției acestuia, inculpata M_____ F_____, Ș_____ I_____ T_____ a fost pus în legătură cu inculpatul C_____ G_____, fost asociat cu primul menționat în asociații de revoluționari și, prin intermediul acestuia, cu inculpatul L_____ H_____ L_____, persoană care a pretins că, prin cunoștințele pe care le are în justiție la cel mai înalt nivel (procuror cu funcție de conducere în DNA, procurori și judecători de la ÎCCJ, membru al CSM și, prin intermediul acestuia din urmă, chiar unul dintre judecătorii apelului) poate aranja acest proces pentru obținerea achitării. "

La stabilirea cuantumului daunelor morale a solicitat să se țină seama și de faptul că a fost nevoie de aproape doi ani pentru a se decide asupra caracterului ilegal al dispunerii măsurii tehnice de supraveghere, parchetul încercând prin toate mijloacele tergiversarea judecării contestației: recuzarea judecătorilor, care a fost de altfel respinsă; invocarea în mod repetat a unor excepții de inadmisibilitate; solicitarea de pronunțare a unei hotărâri prealabile; invocarea unei excepții de neconstituționalitate; invocarea excepției prematurității contestațiilor; invocarea excepției tardivității contestațiilor unele frizând ridicolul.

A subliniat faptul că în încheierea de autorizare a măsurilor tehnice de supraveghere sunt menționate numele lor, domiciliul și numerele de telefon (numere pe care le folosesc și în prezent) alături de numele inculpaților din dosarul penal, aceasta în condițiile în care unii dintre inculpați erau judecați în apel de completul din care făcea parte reclamanta M_____ Ș_____. Astfel, inculpații au putut afla din dosar - încheierea de autorizare fiind depusă la dosarul penal în care au fost ulterior judecați pentru trafic de influență, cumpărare de influență etc, deci la care inculpații au avut acces - toate aceste date, expunându-și familia unor riscuri ce nu pot fi neglijate.

Aceasta mai ales în condițiile în care sunt amândoi judecători în secția penală. Poate nu este o coincidență faptul că în acea perioadă de timp a primit apeluri telefonice, uneori chiar și în timpul nopții, de la numere necunoscute, cu caracter șicanatoriu.

Simpla asociere a numelor reclamanților cu numele inculpaților (unii condamnați definitiv pentru comiterea de infracțiuni). În lipsa oricărui indiciu temeinic, așa cum a stabilit în mod definitiv Înalta Curte prin încheierea nr. 62/C din 17.10.2017, a fost de natură a le aduce atingere reputației profesionale.

În altă ordine de idei, în cazul de față procurorul a încălcat dispozițiile art. 142 alin. 4 din Codul de procedură penală. Potrivit acestui text legal, procurorul are obligația de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile care au justificat măsura, informând de îndată despre aceasta judecătorul care a emis mandatul.

În mod evident, după primele câteva zile de la punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, orice procuror profesionist și de bună credință și-ar fi dat seama nu numai de faptul că nu se pregătește să comită vreo infracțiune, ci și de faptul că la fel ca și doamna L_____ C_____ Kovcsi și celelalte persoane pretins cunoscute de către inculpatul L_____ nu avea de fapt nicio legătură cu inculpații din speță (fapt care reieșea, de altfel, și din interceptările convorbirilor inculpaților din dosar).

A mai precizat că au fost interceptate și convorbirile efectuate de pe telefonul folosit de părinții săi (M_____ Ș_____ - abonamentul fiind pe numele său). Deși organele de urmărire penală au observat imediat că telefonul nu este folosit de vreo persoană pentru care se autorizase interceptarea, nu au dispus încetarea măsurii, așa cum aveau obligația potrivit art. 142 alin. 4 din Codul de procedură penală, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu este evidentă, dreptul la viață privată fiind afectat, prin dispunerea măsurilor de supraveghere tehnică.

În ceea ce privește condiția vinovăției, aceasta nu trebuie dovedită în cazul răspunderii civile delictuale a statului.

În drept, prevederile art. 1349, coroborate cu art. 223 alin. (1), art. 1381 și art. 1384 din Codul civil, art. 8 și 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 244/2017.

S_____ R_____ prin M_____ Finanțelor P_____ reprezentat de Direcția Generală Regională a Finanțelor p_____ București, a formulat **întâmpinare**, invocând excepția lipsei calității procesuale pasive, având în vedere următoarele considerente:

Niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 1357-1371 Cod Civil nu este întrunită în speță pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____ pentru fapta proprie, în condițiile în care fapta este comisă de către o alta instituție cu personalitate juridică și pentru care nu se menționează atragerea răspunderii Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____.

Astfel, din toate actele existente la dosarul cauzei precum și din susținerile reclamantului, reiese faptul ca această acțiune vizează un presupus prejudiciu cauzat prin acțiunile ilicite ale Statului manifestate prin practica instanțelor sale naționale (Judecătoria Sectorului 4 București), ceea ce nu vizează o fapta a Ministerului Finanțelor P_____ în calitate de reprezentant al Statului R_____.

Cât privește aplicabilitatea dispozițiilor art. 1349 Cod Civil, consideră că, esențial pentru calitatea de comitent și prepus, este existența unui raport de subordonare care își are temeiul în împrejurarea că, pe baza acordului de voință dintre ele, o persoana fizică sau juridică a încredințat unei persoane fizice o anumită însărcinare, născându-se astfel dreptul de a da instrucțiuni, de a direcționa, îndruma și controla activitatea presupusului, acesta din urmă fiind ținut să urmeze îndrumării primite.

În teoria de specialitate s-a arătat că între stat și magistrat nu există un raport de prepușenie în înțelesul art. 1349 Cod Civil și nici nu se poate asimila raportul stat - magistrat cu un astfel de raport, care presupune o subordonare între prepus și comitent, cel din urmă având dreptul de a da dispoziții obligatorii și de a dirija activitatea prepusului.

Prin urmare, răspunderea statului este o răspundere directă, de apartenență dreptului public, limitată însă doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale.

În speța de față, între S_____ R_____ prin M_____ Finanțelor P_____ și magistrații, nu există nici un fel de raport de prepușenie, care să justifice angajarea răspunderii acestuia pentru faptele prepușilor săi.

În concluzie, s-a solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Statului R_____ prin Ministerul Finanțelor P_____ și pe cale de consecință respingerea acțiunii față de acesta ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, s-a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată. Pentru a fi admisibilă o astfel de cerere, respectiv pentru se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____ se cer întrunite cumulativ anumite condiții și anume; existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unui raport de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, precum și a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, constând în neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Or, cum niciuna din condițiile prevăzute de art. 1357-1371 Cod Civil nu este întrunită în speță, pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____ pentru fapta proprie, consideră că presupusele acțiuni ilicite manifestate prin practica instanțelor de judecată invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, nu atrag răspunderea delictuală a Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____, așa încât acesta nu poate fi tras la răspundere pentru fapte neimputabile, neexistând raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, în ceea ce privește existența faptei ilicite, fapta magistratului ce a instrumentat dosarul penal nu poate fi considerată o faptă ilicită abuzivă, întrucât aceasta a acționat în limitele permise de lege și în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Faptul că magistratul, în exercitarea atribuțiilor funcției sale și în limitele permise de lege, a pronunțat o decizie nefavorabilă reclamantului din prezenta cauză, nu poate fi calificat ca reprezentând o faptă cu caracter ilicit. Așadar, nu există faptă ilicită și nici vinovăție, în condițiile în care acesta a acționat în limitele permise de lege și în exercitarea atribuțiilor de serviciu,

Pe de altă parte, în această materie instanțele nu sunt îndrituite să verifice legalitatea și temeinicia sentințelor pronunțate de magistrații din România și să stabilească dacă a avut ioc sau nu o „pronunțare abuzivă”, în condițiile în care nu s-a stabilit o atare situație într-o procedură disciplinară sau penală anterioară.

Așadar, presupusa faptă ilicită s-a produs prin îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu de către angajații unor instituții, nefiind de natură să atragă răspunderea delictuală a Statului R_____ prin M_____ Finanțelor P_____, ci eventual, a organelor de conducere ale persoanei juridice responsabile.

Răspunderea statului este o răspundere directă, limitată doar de prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și este reglementată de art.538-539 Cod procedură penală. Răspunderea statului este strict circumscrisă ipotezelor avute în vedere de legiuitor, respectiv arestarea, ca măsură preventivă și condamnarea definitivă, fiind o răspundere directă cauzată de erorile judiciare săvârșite în procesele penale,

Dispozițiile Codului de procedură penală nu constituie o aplicare a principiilor consacrate de art. 1349 Noul Cod civil care reglementează răspunderea civilă delictuală.

În speța de față, reclamantul invoca prejudiciul suferit ca fiind cauzat de o hotărâre judecătorească irevocabilă prin care s-a solicitat să fie respinsă și pe care aceasta o consideră nedreaptă, dată prin săvârșirea unui abuz de drept.

Noul Cod Civil prin art. 1349 și 1357 consacră un raport juridic de drept privat și reglementează prin norme cu caracter general condițiile răspunderii civile delictuale.

Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice care presupune, printre altele, ca soluția definitivă pronunțată de o instanță să nu mai constituie obiect de controversă pentru alte instanțe.

Securitatea raporturilor juridice înseamnă că, atâta timp cât un drept a fost recunoscut unei persoane, sau dimpotrivă dacă un drept a fost negat unei alte persoane, printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă același drept să nu mai poată fi repus în discuție în nicio altă circumstanță și de nicio altă instanță.

Odată ce printr-o hotărâre anterioară irevocabilă s-a negat dreptul pretins de reclamant, acest aspect nu mai poate fi pus în discuție în prezentul dosar.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a reținut chiar, în cauza A_____ contra României că instanțele trebuie să țină cont chiar și de constatările de fapt din procedurile judiciare anterioare finalizate prin hotărâri definitive, și să nu repună în discuție într-o nouă procedură, ba mai mult, în funcție de particularitățile cauzei, trebuie să analizeze și posibilitatea ca în anumite situații, constatările din hotărârile judecătorești să poată fi opuse și terților.

În consecință, în prezenta procedură nu se mai poate analiza dacă modul în care au fost apreciate datele dosarului penal au fost corecte.

Astfel, împrăjura că reclamantul consideră nedreaptă o hotărâre judecătorească nu poate constitui un element suficient și determinant în constatarea vinovăției pârâtului, ca urmare a aplicării disp. art. 13 și 17 din CEDO rap. la art. 1349 și urm. Noul Cod civil.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de plată a daunelor morale și materiale a solicitat să se respingă acest capăt de cerere ca neîntemeiat.

Daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de

despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite suferințele morale suferite.

Partea care solicită acordarea daunelor morale și materiale este, obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate existentă între prejudiciu și fapta autorității. Cum, în cauză, aceste elemente ale răspunderii civile delictuale nu au fost dovedite, a solicitat să se respingă capătul de cerere privind daunele morale și materiale.

Astfel daunele morale sunt destinate să confere reclamantului satisfacție echitabilă, în situația în care s-ar dovedi temeinicia acestora, dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-t confere un folos material necuvenit, în mod unanim a fost apreciat atât de către instanțele naționale cât și de către jurisprudența CEDO că o posibilă reparație cu titlu de daune morale nu ar putea avea decât un rol de a diminua un prejudiciu psihic, și nu de a-l acoperi în întregime.

Pe de altă parte, în practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național) o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără a aduce atingere drepturile persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului.

Daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficienta stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite,

În drept au fost invocate art. 135 7-1371 Cod Civil, art. 205-208 Cod procedura civilă.

Prin sentința civilă nr.955/09.05.2019, Tribunalul București - Secția a III-a Civilă a respins excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de către pârât prin întâmpinare, ca neîntemeiată și a respins în rest cererea formulată de reclamant, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut asupra excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de către pârât prin întâmpinare că potrivit art. 36 C .proc.civ.- calitatea procesuală rezultă din identitatea între părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor constituie o chestiune de fond.

Instanța a reținut că reclamantii au formulat cererea de chemare în judecată întemeiată pe dispozițiile răspunderii civile delictuale reglementate de dispoz. art. 1349 C .civ, solicitând repararea prejudiciului produs pe de o parte ca urmare a măsurilor de supraveghere tehnică dispuse cu privire la aceștia (fapt care conform celor învederate de către reclamantii le-a adus o atingere dreptului acestora la viață privată), iar pe de altă parte ca urmare a întârzierii în distrugerea probelor obținute în temeiul măsurilor de supraveghere tehnică autorizate.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a fost invocată de către pârât în considerarea aspectului că pentru răspunderea pentru fapta proprie acțiunile ce ar fi produs un presupus prejudiciu reclamantilor prin acțiunile ilicite ale Statului nu vizează o faptă a Ministerului Finanțelor P _____ în calitate de reprezentant a acestuia, iar pe de altă parte, că între S _____ R _____ și magistrații Judecătoriei sectorului 4 nu există un raport de prepușenie.

Față de argumentele invocate de către pârât în susținerea excepției, instanța a reținut pe de o parte, că pârât în cauză este S _____ R _____, M _____ Finanțelor P _____ fiind în reprezentarea acestuia. Or, în aceste condiții, instanța a constatat chiar în raport de cele menționate de către pârât prin întâmpinare referitor la existența unor acțiuni presupus ilicite ale pârâtului S _____ R _____, că acesta din urmă deține calitate procesuală pasivă în cauză.

De asemenea, instanța a reținut că reclamantii nu și-au întemeiat cererea formulată pe o eventuală răspundere delictuală a comitentului pentru fapta prepusului, motiv pentru care nici aceste argumente nu pot fi reținute, reclamantii fiind cei care stabilesc limitele și obiectul cererii formulate.

Restul aspectelor menționate conform cărora în cauză nu ar fi întrunite condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale a pârâtului, constituie o chestiune ce vizează fondul cauzei, neputând face obiectul analizei la momentul soluționării excepției invocate, astfel cum rezultă din dispoz.art.36 teza finală C.proc.civ.

Având în vedere toate cele de mai sus arătate, instanța a respins excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește fondul cauzei, instanța a reținut că prin încheierea nr. 287/31.08.2015 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 49/2015, s-a admis cererea formulată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial B _____ în dosarul nr. 77/P/2015 și s-a dispus autorizarea pentru o perioadă de 30 de zile, de la data de 31.08.2015 până la data de 29.09.2015 inclusiv a măsurilor de supraveghere tehnică constând în: 1. Interceptarea comunicațiilor realizate de către reclamanți, 2. Supravegherea video, audio sau prin fotografiere în mediu ambiantal în spații p _____ a acestora; 3. Localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice a reclamanților .

Față de conținutul rechizitoriului întocmit la data de 25.11.2015 în cadrul dosarului penal nr. 77/P/2015 astfel cum a fost îndreptat prin procesul-verbal din data de 19.01.2016, instanța a constatat că s-a dispus disjungerea în vederea de efectuării de cercetări pentru comiterea infracțiunilor de dare și luare de mită, vizând oferirea/darea de bani judecătorilor din completul care a judecat apelul inculpatului Ș _____ la Curtea de Apel B _____ (în speță reclamanta). Instanța constată că reclamantul nu figurează în vreo calitate în cadrul dosarului penal nr. 77/P/2015.

Împotriva încheierii nr. 287/31.08.2015 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 49/2015 reclamanții au formulat contestații, soluționate în cadrul dosarului nr. XXXXXXXXXXXXX.

Prin încheierea nr. 62/17.10.2017 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, au fost respinse excepțiile de inadmisibilitate, au fost admise contestațiile formulate de către petenți (reclamanții din prezenta cauză) împotriva încheierii nr.287 din 31.08.2015 pronunțată de către judecătorul de drepturi și libertăți în dosarul nr. 49/2015; s-a desființat în parte încheierea atacată și rejudecând, s-a respins cererea formulată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial B _____ în dosarul nr. 77/P/2015 în ceea ce îi privește pe reclamanți. De asemenea, s-a dispus distrugerea probelor obținute în temeiul măsurilor de supraveghere tehnică autorizate în ceea ce îi privește pe reclamanți.

Pentru soluționarea excepțiilor de inadmisibilitate, instanța a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus prin încheierea din data de 26.04.2016 sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.140 alin.7 C.proc.pen. ridicată de către M _____ Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție.

Prin decizia nr.244/06.04.2017 pronunțată de către Curtea Constituțională a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.145 din Codul de procedură penală care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională. În cuprinsul considerentelor, instanța de control constituțional a reținut la pct.66 că „în cadrul procesului penal posibilitatea contestării legalității măsurii supravegherii tehnice este circumstanțiată de legiuitor numai în ceea ce privește persoana inculpatului, în cadrul procedurii de cameră preliminară, după trimiterea în judecată, precum și în cadrul procedurii de cameră preliminară atunci când se soluționează plângerea împotriva soluției de clasare, dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Astfel, Curtea constată că reglementarea expresă a modalității de contestare a legalității măsurii supravegherii tehnice determină excluderea celorlalte persoane, care nu au nicio calitate în dosarul penal sau au calitatea de suspect, de la posibilitatea accederii la o instanță de judecată care să poată analiza acest aspect. Așa fiind, Curtea

observă că inclusiv petenții din dosarul în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, neavând nicio calitate în dosarul penal în care au fost autorizate măsurile de supraveghere tehnică, nu s-au putut adresa instanței de judecată în cadrul unui recurs efectiv pentru a fi analizată legalitatea măsurii dispuse.”

În drept, potrivit dispoz. art. 1349 C .civ. - Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. (2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral. (3) În cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligată să repare prejudiciul cauzat de fapta altuia, de lucrurile ori animalele aflate sub paza sa, precum și de ruina edificiului.

Instanța a reținut că pentru a fi atrasă răspunderea civilă delictuală, trebuie întrunite în mod cumulativ următoarele condiții: 1. existența unei fapte ilicite; 2. producerea unui prejudiciu; 3. între fapta ilicită și prejudiciul produs să existe o legătură de cauzalitate; 4. fapta ilicită să fie săvârșită cu vinovăție.

Cu privire la prima condiție, respectiv existența unei fapte ilicite se constată că reclamanții au învederat pe de o parte că măsurile de supraveghere tehnică ce i-au vizat au fost autorizate în mod ilegal, acest aspect fiind constatat prin încheierea nr. 62/C din 17.10.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX.

Față de considerentele încheierii 62/C din 17.10.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXX, din care rezultă în mod clar că la data luării măsurilor de supraveghere tehnică cu privire la reclamanți nu era îndeplinită condiția prevăzută la dispoz. art. 139 alin. 1 lit. a C.proc.pen., respectiv nu exista o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2) al art. 139 C .proc.pen., instanța reține că prima condiție a răspunderii civile delictuale este îndeplinită.

În ceea ce privește cea de a doua condiție a răspunderii civile delictuale, respectiv producerea unui prejudiciu, Tribunalul a reținut că prin cererea dedusă judecății, reclamanții au indicat că fapta pârâtului a produs în patrimoniul acestora un prejudiciu moral, indicând în acest sens că măsura luată a reprezentat o ingerință în viața privată a acestora și de asemenea, că le-a fost afectată reputația profesională.

În acest sens, instanța a reținut că prejudiciul moral reprezintă orice vătămare, lezare a aptitudinilor, valorilor, atributelor ce integrează și definesc fapta umană ca individualitate biologică și spirituală, afirmând-o multilateral ca personalitate umană. Cu privire la sfera prejudiciului moral, aceasta poate include sau viza practic toate valorile a căror armonie integrează și exprimă personalitatea umană într-o identitate neconfundabilă și protejată ca atare de drept.

În ceea ce privește atingerea adusă vieții private a reclamanților urmare a măsurii de supraveghere tehnică dispusă, instanța a reținut că aceasta prezintă un caracter evident și de necontestat.

Astfel cum se desprinde din jurisprudența Curții Europene, comunicațiile telefonice sunt cuprinse în noțiunea de „corespondență”, fie că este vorba despre apeluri telefonice care emană de la domiciliul unei persoane, fie că acestea sunt emise în localuri profesionale și că interceptarea, memorizarea datelor astfel obținute și eventuala utilizare în cadrul urmăririi penale a unei persoane constituie „o ingerință a unei autorități p_____” în exercițiul garantat de art. 8 § 1 din Convenție (hotărârea CEDO din 2 august 1987 în cauza Malone c.Regatului Unit, hotărârea din 24.04.1990 în cauza Kruslin c. Franței; hotărârea din 25.06.1997 Halford c. Regatului Unit).

Or, luarea măsurii de supraveghere tehnică a acestora cu nerespectarea dispozițiilor legii interne, a condus la o atingere a vieții private a reclamanților cu caracter nejustificat și la producerea unui prejudiciu inerent.

Instanța a apreciat însă că un astfel de prejudiciu moral poate fi reparat nu numai prin obligarea autorului faptei ilicite la plata unei sume de bani.

În acest sens, s-a apreciat că prin recunoașterea caracterului nelegal al măsurii de supraveghere tehnică dispuse în raport de reclamanții din prezenta cauză urmare a pronunțării încheierii nr. 62/17.10.2017, eventualul prejudiciu adus urmare a măsurii dispuse a fost acoperit.

Astfel, trebuie avut în vedere că atingerea adusă vieții private a reclamanților s-a realizat pe perioada în care măsura de supraveghere tehnică era dispusă în mod valabil, urmare a măsurii dispuse de o instanță. Instanța a reținut că menționarea în încheierea de autorizare a măsurilor tehnice dispuse de supraveghere a numerelor de telefon ale reclamanților este obligatorie conform dispoz. art. 140 alin. 5 C .proc.pen. Faptul că, urmare a acestei mențiuni din cuprinsul autorizației și ceilalți inculpați au putut lua la cunoștință de numerele de telefon ale reclamanților, aceștia din urmă primind în perioada menționată apeluri telefonice de la persoane necunoscute, nu poate fi reținut în condițiile în care nu au fost făcută dovada în acest sens, obligația dovedirii celor susținute incumbând reclamanților conform dispoz. art. 249 C .proc.civ.

În ceea ce privește prejudiciul reclamat urmare a atingerii aduse reputației profesionale (noțiune ce semnifică o apreciere a calităților unei persoane de către societate), instanța nu l-a reținut.

În acest caz, s-a avut în vedere că ambii reclamanți – judecători, în măsura în care considerau că reputația profesională a acestora ar fi fost afectată atât de măsura luată cât și pe perioada de soluționare a contestației formulate de aceștia împotriva măsurii de supraveghere dispuse, aveau la îndemână posibilitatea sesizării Consiliului Superior al Magistraturii cu o cerere de apărare a reputației profesionale în conformitate cu dispoz. art.3 alin.3 din Codul deontologic. Or, instanța a constatat că reclamanții nu și-au exercitat acest drept, aspect confirmat de martorul audiat în cauză.

De altfel, Tribunalul a reținut că informarea cu privire la măsura interceptării reclamanților realizată de către DNA s-a realizat fără indicarea numelui acestora (aspect menționat de martora audiată în cauză), astfel încât nu poate fi reținută vreo culpă a statului prin instituțiile sale cu privire la interesul manifestat de mass-media în acest sens.

În al doilea rând, Tribunalul a reținut că în cadrul colectivului profesional, în cursul perioadei de la data luării măsurii și luării la cunoștință de aceasta și până la constatarea nelegalității acestei măsuri, percepția asupra probității morale și profesionale a reclamanților nu s-a schimbat – aspect reliefat de martora audiată în cauză conform căreia, deși colegii au fost uimiți de luarea măsurii, aceștia nu s-au îndepărtat de cei doi reclamanți. Aspectele indicate de către martorul audiat în cauză conform cărora într-o discuție la CSM o colegă a reclamantului de la acel moment a făcut referire la acele interceptări ca și cum ar fi fost o îndoială cu privire la reputația acestuia, deși conturează o anumită percepție negativă asupra reclamantului în raport de măsura luată, nu reprezintă decât un comportament izolat în colectivul în care acesta funcționa.

Aspectele indicate de către reclamanți privitoare la durata îndelungată a procedurii derulate în fața Înalte Curți de Casație și Justiție urmare a atitudinii procesuale a parchetului nu pot fi reținute, atitudinea procesuală a părților putând fi analizată și eventual sancționată doar de către instanța care a soluționat cauza la momentul respectiv. Or, din examinarea dosarului nr. XXXXXXXXXXXX atașat la prezentul dosar, nu a rezultat că instanța ar fi reținut o eventuală exercitare cu rea-credință a drepturilor procesuale de către reprezentantul Ministerului Public pe parcursul soluționării cauzei respective. Mai mult, Tribunalul a constatat că excepția de neconstituționalitate care a condus la pronunțarea deciziei nr.244/06.04.2017 de către Curtea Constituțională (și implicit la recunoașterea dreptului reclamanților din prezenta cauză de contestare a măsurii de supraveghere luate) a fost invocată și susținută de M _____ Public.

Față de toate cele anterior menționate, Tribunalul a reținut sub aspectul prejudiciului invocat de către reclamantii că acesta există în raport de atingerea adusă vieții private a acestora urmare a luării măsurii de supraveghere tehnică dispusă împotriva lor.

Astfel cum a fost anterior reliefat, s-a reținut însă că prin recunoașterea caracterului nelegal al măsurii dispuse urmare a pronunțării încheierii nr.62/17.10.2017, eventualul prejudiciu cauzat acestora prin atingerea adusă vieții private a fost acoperit.

În ceea ce privește întârzierea în luarea măsurii de distrugere a probelor menționată de către reclamantii prin cererea depusă la data de 14.06.2018, calificată de către instanță ca modificatoare, Tribunalul a reținut că măsura de distrugere a fost dispusă definitiv la data de 17.10.2017, iar măsura efectivă a fost luată la data de 27.03.2018. Instanța a apreciat că durata astfel menționată, de aproximativ 5 luni, nu reprezintă un caracter excesiv de îndelungat, care prin sine să conducă la reținerea producerii unui prejudiciu reclamantilor. De asemenea, Tribunalul a constatat că reclamantii nu au indicat că în perioada scursă de la data dispunerii distrugerii probelor și până la data la care aceste înregistrări au fost distruse efectiv s-ar fi produs vreo anumită consecință negativă urmare a acestei întârzieri și care să justifice prejudicierea acestora de natură să impună obligarea pârâtului la plata de daune morale.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel reclamantii § _____ A _____ și § _____ M _____, solicitând anularea hotărârii atacate și, pe cale de consecință, admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată.

În motivarea apelului, apelantii reclamantii au susținut că prima instanță a reținut în mod eronat că prejudiciul produs vieții private a fost acoperit prin recunoașterea caracterului ilegal al măsurii supravegherii tehnice dispusă cu privire la aceștia.

Această concluzie a instanței este eronată, întrucât recunoașterea caracterului nelegal a măsurii supravegherii tehnice nu constituie o reparație suficientă a prejudiciului moral cauzat apelanților-pârâți.

Justificarea obținerii unei reparații corespunzătoare ca urmare a încălcării dreptului la viață privată rezultă expres din considerentele deciziei CCR nr. 244/6 aprilie 2017, par.71. Mai mult decât atât, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că recunoașterea încălcării unuia dintre drepturile prevăzute de Convenție reprezintă prin sine o reparație suficientă numai în situații de excepție .

Or, având în vedere faptul că, în speța de față nu a avut loc o încălcare cu repercusiuni minore asupra apelanților-reclamantii, ci, dimpotrivă, a fost vorba despre o atingere gravă adusă dreptului lor la viața privată, simpla recunoaștere a violării nu poate fi considerată o reparație suficientă a prejudiciului produs acestora.

Prima instanță nu a avut în vedere caracterul însemnat al prejudiciului produs apelanților-reclamantii . Este evident faptul că, pentru a stabili că reparația acordată persoanei care a suferit ca urmare a săvârșirii unei fapte ilicite are caracter suficient, instanța trebuie mai întâi să evalueze gravitatea prejudiciului produs. Această apreciere a prejudiciului moral trebuie să fie făcută *in concreto*, de la caz la caz, în funcție de toate circumstanțele cazului dat.

În primul rând, prima instanță nu a avut în vedere criteriul importanței valorii morale lezate pentru persoana vătămată. În concret, pentru a stabili în mod corect gravitatea prejudiciului suferit de apelantii-reclamantii, instanța ar fi trebuit să aibă în vedere intensitatea cu care au fost percepute consecințele faptei ilicite de către persoanele vătămate.

Astfel, este evident că pentru o persoană nu numai cu un grad ridicat de pregătire, dar care are o poziție respectabilă în societate, care depinde de păstrarea unui comportament ireproșabil, atingerea adusă imaginii acesteia produce suferințe psihice însemnate, chiar dacă ele nu sunt percepute de persoanele

din exterior.

În ceea ce îi privește pe apelanții-reclamanți, aceștia au o vechime de peste 20 de ani în magistratură, având calitatea de judecători la Curtea de Apel B_____, iar A_____ Ș_____ avea la data dispunerii măsurii supravegherii tehnice și calitatea de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii.

Este general cunoscut faptul că un judecător trebuie să se bucure de o imagine impecabilă în societate. Se prezumă că persoanele care ocupă astfel de funcții au o preocupare permanentă de a nu apărea în mediul real sau virtual în ipostaze nedemne sau într-un anturaj nepotrivit. Orice zvon, chiar dacă este fals, produce în mintea unui judecător temere, neliniște, rușine, cu atât mai mult cu cât știrbirea imaginii societății despre însușirile morale ale acestuia lovește nu numai în persoana judecătorului, dar și în însăși ideea de justiție.

Or, deși conduita apelanților-reclamanți a fost întotdeauna în acord cu standardele profesionale, iar aceștia au avut mereu o reputație neștirbită, fiind cunoscuți în societate și în mediul profesional ca oameni onești și integri (fapt demonstrat prin declarațiile de martor), odată cu dispunerea în mod nelegal a măsurii supravegherii tehnice cu privire la aceștia, s-a creat pericolul ca asupra lor să planeze suspiciuni total nejustificate.

Aspectele indicate de către martorul audiat la data de 27 martie 2019, D_____ N_____ Horațius, conform cărora într-o discuție la CSM o colegă a reclamantului de la acel moment a făcut referire la interceptări ca și cum ar fi fost o îndoială cu privire la reputația acestuia, au fost interpretate în mod greșit de către instanță ca demonstrând un comportament izolat în cadrul colectivului. De altfel, acest comportament, fie și izolat, prezintă o relevanță deosebită, pentru că a fost de natură a spori apelanților-reclamanți anxietatea, temerea justificată cu privire la schimbarea percepției colegilor asupra activității lor.

Prin urmare, chiar dacă s-ar accepta teza însușită de prima instanță, în sensul că apelanții-reclamanți nu au demonstrat că s-a produs o schimbare a percepției colective față de aceștia, potrivit jurisprudenței exhibate mai sus, suferința psihică a subiectului care a fost afectat de o faptă ilicită nu provine doar din schimbarea imaginii în ochii terților, ci și din însăși temerea că o astfel de schimbare a imaginii se poate produce. Astfel, apelanții-reclamanți au fost profund afectați din punct de vedere psihic de cercetările efectuate de organele de urmărire penală, experimentând sentimente de anxietate, neliniște, frustrare și neputință, care i-au împiedicat să se bucure de modul obișnuit de trai, chiar dacă ulterior a fost admisă contestația formulată de aceștia. Mai mult, având în vedere faptul că apelanta-reclamantă avea calitatea de judecător al cauzei în care a fost dispusă măsura supravegherii tehnice, aceasta a perceput măsura dispusă ca fiind un adevărat mijloc de presiune cu privire la soluția pronunțată în cauză, aspect ce reiese și din declarația martorului D_____ N_____ Horațius, din data de 27 martie 2019. În oglindă, față de faptul că A_____ Ș_____ avea în acea perioadă calitatea de membru al CSM, se poate concluziona că procurorii DNA au avut acces nepermis inclusiv la discuțiile din cadrul sedințelor CSM, inclusiv a celor în care se dezbătea activitatea DNA.

În al doilea rând, însemnătatea prejudiciului moral produs apelanților-reclamanți este evidentă și prin raportare la criteriul duratei menținerii consecințelor vătămării. A fost nevoie de aproape doi ani pentru ca apelanții-reclamanți să obțină recunoașterea caracterului ilegal al dispunerii măsurii supravegherii tehnice.

În cuprinsul cererii de chemare în judecată, apelanții-reclamanți au arătat că durata îndelungată a procedurii derulate în fața ICCJ a fost generată de faptul că Parchetul, adică S_____ R_____, a încercat prin toate mijloacele tergiversarea judecării contestației: recuzarea judecătorilor, care a fost de altfel respinsă; invocarea în mod repetat a unor excepții de inadmisibilitate; solicitarea de pronunțare a unei hotărâri prealabile; invocarea unei excepții de neconstituționalitate; invocarea excepției prematurității contestațiilor; invocarea excepției tardivității contestațiilor.

Prima instanță a considerat că aceste critici nu pot fi reținute, întrucât atitudinea procesuală a părților putea fi analizată și eventual sancționată doar de către instanța care a soluționat cauza la momentul respectiv, iar din examinarea dosarului nr. XXXXXXXXXXXX nu rezultă că instanța ar fi reținut o eventuală exercitare cu rea-credință a drepturilor procesuale de către reprezentantul Ministerului Public pe parcursul soluționării cauzei respective. În realitate, aceste considerente sunt vădit neîntemeiate. Prima instanță confundă procedura care se afla la îndemâna apelanților-reclamanți, de a formula contestație la tergiversarea procesului (o soluție procedurală lipsită de consecințe practice și care ar putea conduce prin ea însăși la tergiversarea procesului), cu dreptul instanței sesizate cu o acțiune în despăgubiri pentru daune morale de a analiza în întregime faptele ilicite imputate părților. Or, acest comportament al reprezentanților Ministerului Public dovedește persistența acestora în a produce în orice mod prejudicii de imagine apelanților-reclamanți prin refuzul constant de a-și recunoaște greșeala inițială.

Dar chiar dacă s-ar considera că M _____ Public nu a generat cu rea-credință tergiversarea judecării contestației, nu poate fi pierdut din vedere faptul că, pe întreaga durată a judecării contestației, viața privată a apelanților-reclamanți a fost afectată. Or, prima instanță a pronunțat hotărârea apelată fără să ia în considerare durata menținerii consecințelor dispunerii măsurii supravegherii tehnice.

Mai mult decât atât, deși prin încheierea nr. 62/17 octombrie 2017, definitivă, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus distrugerea datelor obținute în urma supravegherii tehnice în ceea ce-i privește pe petenții Ș _____ A _____ și Ș _____ M _____, parchetul nu a procedat de îndată la distrugerea probelor.

Având în vedere faptul că parchetul nu le-a comunicat nicio informație referitoare la distrugerea probelor, la data de 22 martie 2018, apelanții-reclamanți s-au văzut nevoiți să adreseze o cerere către P.Î.C.C.J. - D.N.A. - S.T. B _____, solicitând ca, pe de o parte, în ipoteza în care probleme au fost distruse, să le fie comunicată data și modalitatea distrugerii probelor, precum și o copie a actului din care rezultă că distrugerea probelor a fost realizată, iar, pe de altă parte, dacă probele nu au fost distruse, să le fie comunicate motivele pentru care nu au fost respectate dispozițiile încheierii nr. 62/17 octombrie 2017. Urmare a acestei solicitări, P.Î.C.C.J. - D.N.A. - S.T. B _____ le-a transmis apelanților-reclamanți că solicitarea acestora a fost înregistrată la data de 26 martie 2018, iar activitatea de distrugere a probelor a fost „finalizată” la data de 27 martie 2018.

În cuprinsul cererii de chemare în judecată, apelanții-reclamanți au solicitat instanței ca, la aprecierea daunelor, să ia în calcul faptul că Parchetul a așteptat mai mult de cinci luni pentru a pune în executare hotărârea definitivă a instanței supreme, timp în care a continuat să stocheze datele obținute prin măsura supravegherii tehnice a cărui caracter ilegal fusese stabilit prin hotărârea menționată, ceea ce denotă un dezinteres major pentru respectarea hotărârilor judecătorești și pentru respectarea drepturilor reclamanților.

Cu privire la aceste critici, prima instanță a reținut că durata de aproximativ 5 luni care s-a scurs între momentul dispunerii distrugerii probelor și data luării efective a măsurii distrugerii nu are un caracter excesiv de îndelungat. De asemenea, Tribunalul a constatat că reclamanții nu au indicat că în perioada scursă de la data dispunerii distrugerii probelor și până la data la care aceste înregistrări au fost distruse efectiv s-ar fi produs vreo anumită consecință negativă urmare a acestei întârzieri și care să justifice prejudicierea acestora de natură să impună obligarea pârâtului la plata de daune morale. În opinia apelanților reclamanți, aceste concluzii ale instanței sunt neîntemeiate.

Pe de o parte, dat fiind caracterul executoriu al hotărârii judecătorești, aceasta trebuia să fie pusă în executare de îndată. Prin urmare, din momentul pronunțării încheierii nr.62/17 octombrie 2017, cu caracter definitiv, Parchetul nu a mai avut niciun temei să dețină și să folosească mijloace de probă obținute prin intermediul măsurii supravegherii tehnice, având obligația să se conformeze de îndată

dispozițiilor din încheiere și să distrugă probele.

Pe de altă parte, consecințele negative produse ca urmare a întârzierii în distrugerea probelor obținute ca urmare a măsurii supravegherii tehnice sunt aceleași cu cele produse anterior constatării caracterului nelegal al acestei măsuri, concretizate în atingerea adusă vieții private a apelanților- reclamânți, care, de altfel, a fost recunoscută de către prima instanță. Chiar dacă nu a produs consecințe negative de o natură diferită, care să poată fi distinse de cele care au luat naștere ca urmare a dispunerii măsurii supravegherii tehnice, întârzierea distrugerii probelor a prelungit în timp consecințele vătămării, ceea ce a amplificat prejudiciul produs apelanților-reclamânți prin amplificarea neliniștilor referitoare la punerea în executare a hotărârii judecătorești. Prin urmare, instanța a considerat în mod nejustificat că apelanții-reclamânți nu au fost prejudiciați prin întârzierea distrugerii probelor obținute în mod nelegal.

De altfel, durata vătămării s-a prelungit dincolo de data de 28 martie 2018, întrucât la data de 6 aprilie 2018, a apărut un articol pe https://m.luju.ro/iudecator-din-csm-lucrat-la-dna-a-_____-serban-a-fost-vizat-de-dna-intr-un-dosar-de-mita-in-perioada-in-care-activa-in-csm-dna-a-anchetat-o-posibila-spaga-pentru-sotia-lui-serban-judecatoarea-m_____-serban-de-la-curtea-de-apel-brasov-si-judecatoarea-ali) în care povestea este repusă pe tapet, fapt care a generat o _____ comentarii negative din partea opiniei p _____. Acestea au fost de natură a spori anxietatea și neliniștea apelanților-reclamânți chiar și după ce se presupune că fapta ilicită a încetat prin distrugerea consemnării interceptărilor obținute ilegal. Astfel, se face vorbire despre "*megalegalistul*" A _____ Ș _____ care, iată, chiar dacă nu s-a demonstrat nimic, sigur "*a făcut el ceva*" dacă a ajuns în această situație. Mai mult, într-un comentariu se atentează și la viața de familie a acestuia, un "*cunoscător*" cu pseudonimul marelui fotbalist care a fost I _____ B _____ afirmând la data de 28 octombrie 2018 că „ Ochelariță asta are și amanta. Tot judecătoare, stă tot pe Plevnei, dar mai spre INM decât spre CSM”.

În al treilea rând, hotărârea apelată a fost pronunțată fără ca instanța să aibă în vedere faptul că dispunerea măsurii supravegherii tehnice a produs repercusiuni pe plan familial pentru persoanele vătămate, ceea ce a amplificat intensitatea prejudiciului moral suferit de către acestea.

Așa cum a fost menționat în cuprinsul cererii de chemare în judecată, organele de urmărire penală nu au interceptat numai convorbirile apelanților-reclamânți, ci și convorbirile efectuate de pe telefonul folosit de părinții doamnei M _____ Ș _____. Deși abonamentul era pe numele acesteia, organele de urmărire penală au observat imediat că telefonul nu era folosit de vreo persoană pentru care se autorizase interceptarea, însă nu au dispus încetarea măsurii supravegherii tehnice, încălcând obligația prevăzută de art.142 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Totodată, așa cum reiese din cuprinsul declarației martorului D _____ N _____ Horațius din data de 27 martie 2019, apelanții-reclamânți au fost profund afectați de faptul că interceptările au privit discuții între aceștia cu privire la copii, precum și discuții cu proprii părinți, iar aceste convorbiri nu ar fi trebuit să apară în cadrul unui dosar penal, întrucât vizau viața strict privată a acestora. Astfel, este evident că dispunerea în mod nelegal a măsurii supravegherii tehnice afectat apelanții-reclamânți atât în mod direct, cât și indirect, prin impactul avut asupra persoanelor dragi acestora.

Mai mult decât atât, așa cum a fost evidențiat în cererea de chemare în judecată, încheierea de autorizare a măsurilor de supraveghere tehnică a cuprins mențiuni referitoare la numele, domiciliul și numerele de telefon ale apelanților-reclamânți, astfel încât unii dintre inculpații care erau judecați în apel de completul din care făcea parte doamna Ș _____ M _____ au avut acces la aceste date - încheierea de autorizare fiind depusă la dosarul penal în care au fost ulterior judecați pentru trafic de influență, cumpărare de influență etc. Astfel, apelanții-reclamânți au simțit că familia lor este expusă unor riscuri semnificative, ceea ce a amplificat sentimentele de neliniște și teamă nu numai cu privire la propria persoană, ci și la siguranța persoanelor dragi. Aceste sentimente au fost accentuate de faptul că în perioada de timp respectivă cei doi au primit apeluri telefonice de la numere necunoscute, chiar și în

timpul nopții.

Cu privire la aceste aspecte, prima instanță s-a limitat la a menționa că apelanții-reclamanți nu au fost făcută dovada apelurilor telefonice primite. Cu toate acestea, instanța nu a luat în considerare faptul că, independent de apelurile telefonice în discuție, dispunerea unei măsuri nelegale de supraveghere tehnică cu privire la apelanții-reclamanți i-a expus atât pe aceștia, cât și pe cei apropiați lor, unor riscuri semnificative, generând în mod evident un sentiment intens neliniște și teamă.

Având în vedere ansamblul aspectelor mai sus menționate, rezultă că în mod eronat, prima instanță nu a evaluat gravitatea prejudiciului produs apelanților-reclamanți, ajungând astfel să rețină nejustificat că prejudiciul produs vieții private a celor doi apelanți-reclamanți a fost acoperit prin simpla recunoaștere a caracterului ilegal al măsurii supravegherii tehnice cu privire la aceștia. Concluzia instanței contravine principiului reparației integrale a prejudiciului, a cărui respectare presupune acordarea unei reparații juste și echitabile pentru prejudiciul suferit.

Astfel, prin raportare la importanța valorii morale lezate pentru persoanele vătămate, la durata menținerii consecințelor vătămării și la repercusiunile produse în plan familial pentru cei vătămați, apelanții reclamanți consideră că suma solicită cu titlu de daune morale este necesară pentru a oferi o reparație completă pentru suferințele psihice încercate de aceștia pe o perioadă de peste doi ani de la momentul primelor înregistrări și până la momentul distrugerii probelor obținute nelegal. Aceste suferințe psihice, rezultate în urma temerii pentru propria onoare și reputație, dar și pentru siguranța fizică proprie și a persoanelor dragi din familie, au fost amplificate de îndârjirea cu care reprezentanții Ministerului Public au încercat să zădărnicească demersurile legitime ale apelanților-reclamanți de a obține distrugerea probelor obținute nelegal și de întârzierea cu care aceștia au procedat la punerea în executare a hotărârii judecătorești (numai în urma unor noi demersuri exprese ale apelanților-reclamanți).

Impactul acestei măsuri nelegale trebuie să fie apreciat în considerarea faptului că nu este vorba despre atingerea adusă imaginii unor persoane oarecare, ci de cea a doi judecători, pentru care granița dintre viața privată și viața profesională este foarte greu de stabilit, reputația unui judecător fiind esențială nu numai pentru el însuși, ci mai ales pentru apărarea ideii de independență și de imparțialitate a justiției. Având în vedere importanța pe care o are imaginea publică a magistraților, este evident că atingerea adusă acestei imagini produce persoanei în cauză un prejudiciu semnificativ, nemaifiind necesar să se facă dovada cu privire la vătămarea vieții profesionale.

Referitor la considerentele primei instanțe, conform cărora prejudiciul cu privire la viața profesională a apelanților-reclamanți nu poate fi reținut, întrucât aceștia nu au sesizat CSM cu o cerere de apărare a reputației profesionale, apelanții reclamanți au menționat că limitarea dreptului de a obține repararea unui prejudiciu moral într-o astfel de ipoteză este în mod evident neîntemeiată. Astfel, pe de o parte, sesizarea CSM cu o cerere de apărare a reputației profesionale reprezintă un drept al magistratului, iar nu o obligație pentru a cărei neexecutare să poată interveni sancționarea acestuia, iar pe de altă parte, apelanții-reclamanți nu s-au aflat într-o stare de pasivitate, ci aceștia au utilizat mijloacele procesual penale prevăzute de lege pentru a obține constatarea caracterului nelegal al măsurii supravegherii tehnice dispuse cu privire la ei.

În ceea ce privește trimiterea făcută în cuprinsul cererii de chemare în judecată la Comunicatul DNA, aceasta nu a avut ca scop dovedirea unei culpe a statului, iar apelanții-reclamanți nu au susținut că ar fi fost indicat numele lor, astfel încât instanța a plecat de la o premisă greșită atunci când nu a luat în considerare acest comunicat. În realitate, apelanții-reclamanți au făcut trimitere la informarea realizată de DNA întrucât, prin intermediul acesteia, toți colegii și apropiații lor au aflat de asocierea acestora cu o _____ fapte de corupție, fiind astfel create premisele afectării reputației celor doi judecători.

Prin raportare la toate aceste considerente, dispunerea măsurii supravegherii tehnice cu încălcarea

prevederilor legale a adus atingere reputației profesionale a apelanților-reclamanți.

În drept au fost invocate prevederile art. 466 și urm. C.pr.civ., art.1349 coroborat cu art.223 alin.(1), art. 1381 și art.1384 C.civ., art. 8 și 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și orice alte dispoziții legale relevante.

Analizând apelul dec l arat potrivit art.477 Cod procedură civilă, în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prealabil analizării criticilor formulate, trebuie menționate limitele în care va avea loc analiza căii de atac, în condițiile în care a fost exercitată doar de către părțile reclamante și numai în ceea ce privește raționamentul instanței de fond cu privire la repararea prejudiciului moral.

Deși apelul este o cale de atac devolutivă, ce provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt cât și în drept, controlul judiciar ținut a fi exercitat asupra sentinței fondului este supus unei limitări în privința caracterului devolutiv al căii de atac.

Instanța de apel recurge la o nouă judecată în limitele criticilor formulate de către apelant, potrivit *principiului tantum devolutum quantum appellatum*, reglementat de art. 477 din C odul de p procedură c ivilă. Prin urmare, de vreme ce calea de atac a fost exercitată doar de către reclamanți cu privire la modalitatea de reparare a prejudiciului moral creat, analiza legalității și temeiniciei hotărârii primei instanței va fi realizată în limitele fixate de parte.

Sub un prim aspect, instanța de fond a reținut că fapta ilicită este îndeplinită, luarea măsurii de supraveghere tehnică a acestora cu nerespectarea dispozițiilor legii interne, condu când la o atingere a vieții private a reclamanților cu caracter nejustificat și la producerea unui prejudiciu moral inerent, ce poate fi reparat nu numai prin obligarea autorului faptei ilicite la plata unei sume de bani.

În acest sens, instanța de fond a apreciat că prin recunoașterea caracterului nelegal al măsurii de supraveghere tehnică dispuse în raport de reclamanții din prezenta cauză urmare a pronunțării încheierii nr. 62/17.10.2017, eventualul prejudiciu adus urmare a măsurii dispuse a fost acoperit.

Apelanții reclamanți au criticat acest raționament, invocând, în acest sens, decizia Curții Constituționale nr. 244/06.04.2017, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin care s-a menționat că recunoașterea încălcării unuia dintre drepturile prevăzute de Convenție reprezintă prin sine o reparație suficientă numai în situație de excepție, dar și gravitatea prejudiciului produs.

Trebuie menționat că apelanții reclamanți au fost subiecții măsurilor de supraveghere tehnică, ce reprezintă o ingerință în viața privată a persoanelor supuse acestor măsuri, în privința cărora Curtea Constituțională a reținut în cadrul deciziei nr. 244/06.04.2017 că " trebuie să existe un control a posteriori încuviințării și punerii în executare a supravegherii tehnice. Din această perspectivă, controlul a posteriori în materie trebuie să se refere la analiza legalității măsurii supravegherii tehnice, indiferent dacă această verificare se realizează în cadrul procesului penal sau independent de acesta. Existența unui control a posteriori se constituie într-o garanție a dreptului la viață privată, care conturează și, în final, pe lângă celelalte elemente necesare și recunoscute la nivel constituțional și convențional, determină existența proporționalității între măsura dispusă și scopul urmărit de aceasta, precum și necesitatea acesteia într-o societate democratică " .

În ceea ce privește criteriile în funcție de care se evaluează legalitatea măsurii de supraveghere și remediile pe care legea trebuie să le pună la dispoziția persoanelor împotriva cărora au fost dispuse măsurile de supraveghere tehnică, Curtea Constituțională a constatat că, " în analiza respectării garanțiilor dreptului la viață privată, prevăzute de art. 8 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului are în vedere, pe lângă aspecte referitoare la definirea categoriilor de persoane care pot fi supuse măsurilor de supraveghere tehnică, natura infracțiunilor (tipurile de infracțiuni), durata de

executare a măsurii, procedura de autorizare a măsurii, condițiile de întocmire a procesului-verbal de sinteză a conversațiilor interceptate (procedeele de transcriere), măsurile de precauție pentru a comunica înregistrările intacte și complete pentru a putea fi supuse controlului judecătoresc și aspectele ce țin de circumstanțele în care aceste interceptări pot sau trebuie să fie distruse (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 aprilie 1990, pronunțată în Cauza Huvig împotriva Franței, paragraful 34; Hotărârea din 18 februarie 2003, pronunțată în Cauza Prado Bugallo împotriva Spaniei, paragraful 30; Hotărârea din 4 decembrie 2015, pronunțată în Cauza R_____ Zakharov împotriva Rusiei, paragraful 231).

Curtea a constatat, din examinarea coroborată a celor reținute de instanța europeană în hotărârea din 16 iulie 2013, pronunțată în Cauza B_____ împotriva României, și decizia din 17 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza P_____ împotriva României, că eficiența căii de atac exercitate împotriva măsurilor de supraveghere tehnică se analizează în funcție de posibilitatea petentului de a solicita, pe de o parte, declararea interceptării ca nelegală, iar, pe de altă parte, acordarea de despăgubiri pentru ingerința suferită " (paragraf 70 și 72).

Așadar, instanța de control constituțional a statuat că posibilitatea solicitării reparării pecuniare a vătămării cauzate prin încălcarea dreptului la viață privată reprezintă o garanție pentru persoana prejudiciată de a beneficia de o cale de atac în vederea repunerii în situația anterioară ingerinței, dar și o obligație pozitivă în sarcina statului, inerentă asigurării efective a dreptului.

Pornind de la aceste considerente, Curtea menționează dispozițiile interne aplicabile speței, prin care autoritățile p_____ respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată (art. 26 din Constituție). Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege (art. 58 din Codul civil) Nimeni nu poate fi supus vreunor imixțiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75. Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, *intimitatea vieții private*, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică. (art. 252 din Codul civil) *Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat*. (art. 253 alin.4 din Codul civil)

De asemenea, art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, corespondentul european al dreptului intern, impune obligații negative din partea autorităților statului, în sensul de a nu face nimic de natură a aduce atingere exercitării acestui drept, dar și obligații pozitive, inerente asigurării efective a dreptului.

Așa cum a reținut și instanța de fond, luarea măsurii de supraveghere tehnică a reclamanților cu nerespectarea dispozițiilor legii interne, a reprezentat o ingerință în dreptul la viață privată ce a cauzat părților un prejudiciu moral constând în lezarea reputației profesionale, ca parte componentă ale dreptului enunțat.

Pentru a verifica dacă apelanții reclamanți au dobândit o satisfacție echitabilă prin stabilirea caracterului nelegal al interceptării și distrugerea probelor, fără a mai fi necesară repararea pecuniară, Curtea apreciază necesară stabilirea întinderii prejudiciului, pornind de la particularitățile individuale ale persoanei prejudiciate, mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social, importanța valorilor nepatrimoniale lezate, suferințele morale (psihice) cauzate etc.

Apelanții reclamanți sunt judecătorii la Curtea de Apel B_____ – Secția Penală, iar la momentul contemporan faptei ilicite reclamantul A_____ §_____ avea calitatea de membru ales în cadrul

Consiliului Superior al Magistraturii . Așadar, evaluarea prejudiciului prin raportare la valorile patrimoniale încălcate trebuie realizată, prioritar, prin prisma statutul social deținut de apelanții reclamânți. C___ p rincipiile profesiei reprezintă valorile pe care se bazează și pe care le aplică judecătorul atât în exercitarea profesiei, cât și în viața socială și în raport de care se interpretează orice normă deontologică și orice comportament în exercitarea profesiei sau în afara acesteia. Judecătorul se bucură de un respect deosebit în societate, bazat pe deținerea funcției, pe deciziile luate, cât și pe conduita profesională și socială pe care trebuie să o manifeste. Printre acestea se regăsește și *principiul demnității și al onoarei* (ar t. 17 din Codul deontologic al judecătorului și procurorului) . Î ncrederea publicului în sistemul de justiție, în autoritatea morală și în integritatea judecătorilor este de maximă importanță într-o societate democratică modernă, judecătorii, individual și colectiv, trebuie să respecte și să onoreze funcția judiciară ca fiind un mandat public și să se străduiască în a spori și a menține încrederea publicului în sistemul judiciar. P romova rea și menține rea standardelor înalte ale conduitei judiciare este necesară în vederea asigurării promov ării supremației legii, a s _____ ui de drept , respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor și egalitatea lor în fața legii . (art.4 din Legea nr. 303/2004)

Atingerile aduse vieții private prin luarea măsurii de supraveghere tehnică cu nerespectarea dispozițiilor legii interne sunt de natură a afecta demnitatea și onorarea oricărei persoane, cauzând un prejudiciu moral important. Î nsă, în cazul profesiei de judecător, compromiterea valorilor nepatrimoniale atrage după sine afectarea intrinsecă substanțială a carierei, legată, în mod indisolubil, de reputația profesională și personală. Onoarea și demnitatea profesiei reprezintă imperative impuse, în primul rând, ocupantului funcției, dar și autorităților de a se abține de la orice conduită de natură a leza aceste valori, atâta timp cât nu sunt întrunite, în mod legal, elementele necesare restrângerii dreptului.

Or, luarea măsurii de supraveghere tehnică cu privire la reclamânți fără a fi îndeplinită condiția prevăzută de art. 139 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, respectiv nu exista o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2) al art. 139 C .proc.pen. reprezintă o atingere gravă adusă reputației profesionale, nejustificată de existența unui interes legitim, cauzând un prejudiciu important ce se impune a fi reparat în mod corespunzător, prin acordarea unor despăgubiri pecuniare . Constatarea caracterului nelegal al măsurii și distrugerea probelor nu reprezintă o satisfacție echitabilă pentru apelanții reclamânți, cu atât mai mult cu cât exercitarea acestui demers nu a fost facilă și previzibilă, fiind necesară intervenția instanței de control constituțional pentru recunoașterea calității de persoană îndreptățită la formularea contestației în materie penală.

Faptul că atingerea adusă vieții private a reclamânților s-a realizat pe perioada în care măsura de supraveghere tehnică era dispusă în mod valabil, de o instanță nu înlătură gravitatea prejudiciului, altfel ar însemna ca orice intruziune în viața privată printr-o măsură legală, să fie reparată prin constatarea caracterului ilegal . Vătămarea suferită nu presupune doar constatarea existenței, ci și conținutul ei concretizat în modalitatea în care poate fi acoperită.

Formularea unei cereri de apărare a reputației profesionale nu este în măsură să acopere prejudiciul moral creat, în condițiile în care elementele reclamate nu vizează o atingere adusă independenței și imparțialității în exercitarea funcției, ci o ingerință în viața privată prin strângerea de probe în cadrul unui dosar penal, fără respectarea dispozițiilor legale, intervenția instanței fiind necesară în vederea restabilirii dreptului.

Prejudiciul moral, definit în doctrina dreptului și in jurisprudență ca orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane și care se manifestă prin suferința fizică sau morală, pe care le resimte victima, a fo st cuantificat de către apelanții reclamânți la suma de 20 0 000 euro, pentru lezarea reputației profesionale cât și pentru reprecursiunile produse în plan familial .

Fiind vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care _____ vieții private, în sfera art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului, dar și de valori apărute de Constituție și de legile naționale, întinderea prejudiciului este circumscrisă condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă corespunzătoare a prejudiciului real și efectiv produs victimei, privit prin prisma împrejurărilor anterior expuse.

S copul acordării daunelor morale constă în realizarea, în primul rând a unei satisfacții morale, pentru suferințe de același ordin, iar nu a unei satisfacții patrimoniale . S pre deosebire de despăgubirile materiale, care se stabilesc pe bază de probe directe, despăgubirile pentru daunele morale se stabilesc pe baza evaluării instanței de judecată. Determinarea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include, de regulă, o doză de aproximare, de apreciere din partea instanței, ea neputând avea decât un caracter aproximativ, având în vedere natura neeconomică a acestor daune, imposibil de echivalat bănește, neexistând un sistem care să repare pe deplin daunele morale, constând în lezarea demnității, onoarei .

Totuși, instanța trebuie să aibă în vedere o _____ criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Principiul ce se degajă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia daunelor morale, pe care instanțele naționale sunt obligate să îl aplice, este acela al statuării în echitate asupra despăgubirii acordate victimei, în raport de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte. De asemenea, conform aceleiași jurisprudențe, despăgubirile acordate trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, sens în care a fost consacrat principiul proporționalității daunei cu despăgubirea acordată. Suma de bani acordată cu titlu de daune morale nu trebuie să devină o sursă de îmbogățire pentru victimă, dar nici să aibă numai un caracter pur simbolic, ci ea trebuie să reprezinte doar atât cât este necesar pentru a-i ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele pe care le-a îndurat sau eventual mai trebuie să le îndure.

Pentru a-și păstra caracterul de „satisfacție echitabilă”, daunele morale trebuie acordate într-un quantum care să nu le deturneze de la scopul și finalitatea prevăzute de lege, spre a nu deveni astfel un folos material injust, fără justificare causală în prejudiciul suferit și consecințele acestuia.

În raport de considerentele teoretice expuse, Curtea apreciază că suma de 3 .000 euro pentru fiecare apelant reclamant este suficientă pentru acoperirea prejudiciului moral suferit, urmare a ingerinței în viața privată fără a fi însoțită de un scop legitim , legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu fiind evidentă.

La stabilirea întinderii prejudiciului, Curtea a avut în vedere și anumite circumstanțe factice decisive în evaluarea gravității, respectiv poziția profesională respectabilă ocupată de reclamanți în cadrul sistemului judiciar, calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii (instituția cu rol de garant al independenței justiției) exercitată de reclamantul A _____ § _____ la data faptei ilicite, caracterul integru și onest de care se bucură apelanții în mediul profesional (aspect rezultat din declarațiile martorei I _____ A _____), durata procedurii penale , condiționate de exercitarea controlului constituțional pentru recunoașterea calității active (în această situație, Curtea nu are în vedere conduita participanților la procedura judiciară și nici dacă aceasta se poate concretiza într-o răspundere juridică, în condițiile în care nu a fost investită în acest sens, ci exclusiv prin prisma eficienței căii de atac exercitată și dacă aceasta se poate considera ca unică modalitate de reparare a prejudiciului), starea de anxietate, neliniște, frustrare resimțită prin asocierea cu numele inculpaților (aspect ce rezultă din comunicatul de presă publicat pe site-ul www.pna.ro la data de 15.10.2015. Este adevărat că nu s-a făcut publică identitatea apelanților reclamanți, însă persoanele care activează în

domeniu/presa de profil, cu minime diligențe, puteau să identifice subiecții comunicatului. În acest sens, apelanții au invocat un articol publicat la data de 6 aprilie 2018 pe site-ul www.luju.ro), teama de percepția ce ar putea fi creată/manifestată de mediul profesional în care își desfășoară activitatea .

Nu se poate face abstracție de faptul că măsurile de supraveghere tehnică au constituit o intruziune în plan familial, o devoalare a discuțiilor purtate cu proprii copii și părinți (aspect rezultat din declarațiile martorului D_____ H_____) care trebuie ferite de spațiul public, chiar și în măsura în care sunt obținute în cadrul unui dosar penal.

Totodată, trebuie avută în vedere și împrejurarea că punerea în executare a încheierii nr. 62/C din 17.10.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală nu s-a realizat de îndată, ci după un interval de 5 luni. Instanța de fond a reținut că apelanții reclamanți nu au făcut dovada prejudiciului moral în această situație, însă Curtea reține jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a făcut o _____ aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, proba faptei ilicite fiind suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă (cauzele Danev c. Bulgariei și Iovtchev c. Bulgariei) .

Asta cu atât mai mult cu cât executarea unei hotărâri definitive pronunțate de orice instanță trebuie considerată ca parte integrală din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (cauza Hornsby împotriva Greciei, 19 martie 1997, pct. 40). S_____ are obligația pozitivă de a organiza un sistem pentru executarea hotărârilor judecătorești, care să fie eficient atât în drept, cât și în practică, și să asigure executarea acestora fără întârzieri nejustificate (cauza Ruianu împotriva României, nr. xxxxx/97, pct. 66, 7 iunie 2005). Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri și nu fac acest lucru, inacțiunea lor poate angaja răspunderea statului în raport cu art. 6 alin. 1 din Convenție (cauza Scollo împotriva Italiei, hotărârea din 28 septembrie 1995, pct. 44 și cauza Bushati și alții împotriva Albaniei, hotărârea din 8 decembrie 2009, pct. 79).

Pentru aceste considerente, Curtea reține că prejudiciul se impune a fi reparat prin acordarea despăgubirilor pecuniare, suma de 3000 euro pentru fiecare reclamant fiind suficientă și în echitate în raport de întreg ansamblu expus anterior.

În privința dobânzii legale, Curtea reține prevederile art. 1530 din Codul civil prin care creditorul are dreptul la daune-interese pentru repararea prejudiciului pe care debitorul i l-a cauzat și care este consecința directă și necesară a neexecutării fără justificare sau, după caz, culpabile a obligației. Creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării. Prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită de creditor și beneficiul de care acesta este lipsit (art. 1531 alin.1 și 2).

În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic (art. 1535 alin.1) . Fiind vorba de un prejudiciu constat prin hotărâre judecătorească, daunele interese, sub forma dobânzii legale, nu pot fi datorate decât din momentul rămânerii definitive, dată la care creanța dobândește caracter exigibil și poate fi executată.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 480 alin.2 din Codul de procedură civilă, va admite apelul, va schimba, în parte, sentința apelată, în sensul că va obliga pârâtul la plata către fiecare reclamant a sumei de 3000 euro, în echivalent lei la data plății, cu titlu de daune morale, precum și dobândă legală de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data plății efective și va menține

dispozițiile sentinței referitoare la calitatea procesual pasive.

În temeiul art. 453 raportat la art. 451 alin.1 din Codul de procedură civilă va obliga intimatul la plata către fiecare apelant a sumei de 50 de lei, cheltuieli de judecată în apel, reprezentând taxa de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite apelul formulat de apelanții reclamânți **Ș_____ A_____** și **Ș_____ M_____**, ambii cu domiciliul în B_____, _____, județ B_____, și cu domiciliul ales la SCA S_____ și Asociații, în București, _____ împotriva sentinței civile nr.955/9.05.2019, pronunțată de Tribunalul București - Secția a III-a Civilă, în contradictoriu cu intimatul pârât **S_____ R_____ prin M_____ FINANTELOR P_____**, cu sediul în București, _____, sector 5.

Schimbă în parte sentința apelată.

Admite, în parte, acțiunea.

Obligă pârâtul la plata către fiecare reclamant a sumei de 3000 euro, în echivalent lei la data plății, cu titlu de daune morale, precum și dobândă legală de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data plății efective.

Menține dispoziția privind soluționarea excepției lipsei calității procesuale pasive.

Obligă intimatul la plata către fiecare apelant a sumei de 50 de lei, cheltuieli de judecată în apel, reprezentând taxa de timbru.

Cu recurs în termen de 30 de zile de la comunicare.